

Det som jag med de övrigas hjälp ställer samman här är en anspråkslös liten ättesaga om den enda champinjonodlarfamilj i Nordeuropa om vilken man med säkerhet kan säga att dess samtliga medlemmar tilldelats en kojplats uppe i Himlen. Ja, den forskning som vi under några år bedrivit pekar på att för var och en av dem har en smal kojplats inrättats... dessutom hänger över varje koj en liten lykta.

Reflexerna som vi då och då uppfattar, de kommer inte från lyktorna utan från syskonen själva. Så gott de förmår reflekterar de stjärnljuset och om det är bra väder framträder de västerut över havet som ett vackert fast ganska trassligt silvernystan.

Ättesaga? Ingen sådan kan vara komplett utan något inslag om hur ödet ingriper. Här handlar det om att den gamla modern tack och lov var död när Augustus strax efter Andra världskrigets slut ville försöka hämnas sin förlorade äganderätt till svampodlingen. Det var fred på jorden men strid mellan syskonen. Vem hade rätt av de stridande? Det kan vi inte avgöra. Ni frågar vems felet var men vad spelar det för roll? Ja, vad spelar det för roll vem det var som slutligen vann pengar från vem för de pengarna förlorades i alla fall i nästa drag. Men det är klart att Augustus kände sej bedragen.

På den tiden då vi var små... den tidigare generationens hektiska och nervösa start inför sitt vuxenliv var då förbi, katastrofer hade inträffat, verkningarna skulle kvarstå helt eller delvis. De vuxna hetsade nu inte sej själva lika hårt som tidigare och Odlingen blomstrade. Det var som ett trolleri, som att gnida på Aladdins lampa, man gick där och höll någon vuxens hand, man var liten, man såg husen, de vackra tjänstebostäderna, hur de växte upp ur jorden. Och äldre släkting pekade på det gamla skolhuset och sade: "Huset där behövde Augustus så han byggde en ny skola på en solig plats lite längre in från landsvägen." Varje ny sommar kunde vi se hur anläggningarna vuxit medan vi var borta. Odlingen ingav oss känslan av att vi regerade över ett rejält stycke land och att vi var älskade av allt folket och att allt var gott och skulle stå i evighet. Vi befann oss på en vacker plats, på en svagt upphöjd ås med utsikt åt ena hållet mot havet och åt andra hållet ut över slätten. I dalgången rusade ett litet tåg fram sex gånger om dagen. Hela odlingen var så prydlig, den skulle stå i all evighet och vi skulle vara älskade av allt folket. Men när en vän till familjen en gång var på besök passerade han en tyst grupp arbetare och kom sej inte för att hälsa, han nickade inte ens utan gled förbi som om de inte stod där och då kastade någon av dem en sten efter honom. Genomfört prydligt var det för övrigt. Två tusen äppelträd växte upp och gav frukt. En enda gång låg ett nedfallet Gyllenkroks astrakanäpple på marken med en liten del av ena sidan rutten. En liten del, men det kan ändå inte förnekas att detta äpple med dess bruna fläck störde rabattrosornas skönhet. Det är känt och omvitnat att Gerdevina då kom där gående, stödd på käpp, hon förebrådde sina bröder, alla yngre än hon själv, hon slog till äpplet med käppen och sa: "Ska det se ut så här!"